

[Gert Petersen]

ve hørt på noget tidspunkt, at firkloverregeringen virkelig proklamerede, at nu begyndte den at skære ned på lønsummen i den offentlige sektor. Det vil også betyde, at man skærer ned på antallet af ansatte i den offentlige sektor. Det kan jeg faktisk ikke huske at firkloverregeringen har gjort på noget tidspunkt. Det gør denne regering. Er det ikke en imødekomme-
hed over for Fremskridtspartiet? Har Fremskridtspartiet ikke siden 1973 kæmpet for at få skåret den offentlige sektor ned til sokkeholderne? Sådan har vi andre da opfattet det. Det tror jeg egentlig også at en del af de 300.000 har opfattet på den måde.

Nu er regeringen begyndt, et lille skridt, bevar mig vel, men et skridt i den retning, fru Pia Kjærsgaard og Fremskridtspartiet ønsker. Det synes jeg nok man skal lægge mærke til.

Formanden:

Fru Pia Kjærsgaard en kort bemærkning. Jeg minder om, at vi er ved ministersvar. (*Munterhed*).

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jamen det kommer så nu.

Jeg må sige til hr. Gert Petersen, at der ligger en hensigtserklæring, som vi er blevet bekendt med, som er statsministerens tiltrædelseserklæring, som vi i Fremskridtspartiet kalder en hensigtserklæring. Der er intet som helst om, hvor man vil spare inden for det offentlige. Det er rigtigt, at der er noget med, at det skal ske ved naturlig afgang, en meget, meget blød landing, sådan som statsministeren desværre har for vane. Men hvor sker de afgang? Hvor sker det henne i den offentlige sektor?

Der må jeg med det samme sige fra Fremskridtspartiets side, at vi er ikke interesseret, hvis det f.eks. sker inden for sundhedssektoren, som er noget, vi prioriterer meget, meget højt. Det må være inden for andre områder, og det er derfor, jeg også siger, lad os se, hvordan finansloven kommer til at se ud. Fremskridtspartiet har hverken lovet at stemme for eller imod, i modsætning til hvad Socialdemokratiet har gjort i dag. Det må vi så tage til efterretning. Men vi vil først se de endelige budgetter, de endelige lovforslag og det, der endeligt kommer til at ligge fra denne regerings side.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Må jeg først takke alle ordførere for de interessante indlæg, de har afgivet i dag, og de meldinger, de dermed på deres folketingsgruppers vegne har givet om deres holdning under de nye vilkår. Jeg synes, det har været en usædvanlig stilfærdig og fredelig debat. Det synes jeg lover godt.

Må jeg først gøre et par bemærkninger til hr. Svend Auken ordførertale. Jeg synes godt, man kan sige uden at gå for nær, at hr. Svend Auken tale i høj grad var en drilletale. Men det har da også sin ret.

Hr. Svend Auken rejste et stort interessant spørgsmål, og det vil jeg gerne beskæftige mig lidt med. Hr. Svend Auken spurgte: Som det er gået, var valget så overflødig? Hvorfor blev der valgt? spurgte hr. Svend Auken. Hvis hr. Svend Auken ikke før har været klar over det, er det da på tide, at vi nu får talt ud om det. Valget kom, fordi Socialdemokratiet stillede en dagsorden om havneanløb, som var uacceptabel for den forrige regering. Vi ville ikke tage ansvaret for dens gennemførelse. Derfor måtte vi omsider i forbindelse med denne 23. dagsorden tage et opgør og finde en afklaring.

Nu skal jeg ikke repetere alle valgkampens mange argumentationer. Vores opfattelse var sagt i al korthed den, at hvis vi hindrede havneanløb, ville det få konsekvenser for vore forstærkningsaftaler, og så ville det danske forsvars fremtid være fuldstændig håbløs. Derfor måtte vi tage valget.

Nu er der fundet en løsning i forbindelse med regeringsdannelsen, og så må jeg vel spørge: Støtter Socialdemokratiet den løsning? Jeg går ud fra, at svaret vel er nej.

Må jeg spørge om en ting til? Hvis vi en dag fik et S-SF-flertal, som førte til en sådan socialistisk regering, vil S-SF så ændre løsningen? Svaret er utvivlsomt ja. Vi var virkelig i strid om et vigtigt tema, det, der førte til valget, og det prægede valgkampen, og vi har nu fundet en løsning. Jeg kan roligt bekende, at vi under de mange ugers forhandlinger mellem partierne før regeringsdannelsen drøftede dette spørgsmål. Jeg anså det hele tiden for at være det vigtigste spørgsmål, for det var det, der foranledigede valget, men under disse drøftelser har S og SF været iskolde og ubøjelige og har ikke villet rykke sig så meget som en halv millimeter, for at vi i fællesskab kunne nå et resultat i enighed.